

julije knifer

molba jugoslavenskoj akademiji znanosti i umjetnosti u zagrebu

Ja nižepotpisani nisam našao nikakav jači razlog da se Vama ne obratim direktno i to:

1. Iz razloga što smatram da je gornja institucija jedina pozvana rješavati pitanja i probleme tuđih egzistencija, i to:

pod a) uspješnih egzistencija

pod b) neuspješnih egzistencija

Sebe ubrajam među egzistencije pod a) i to:

Iz razloga što sam još uvijek živ i što hodam u svako doba dana i noći bez velikih poteškoća ulicama grada u kojem egzistira i djeluje gornja institucija.

Međutim, postoji jedan problem (čisto egzistencijalni problem) koji predstavlja muku i tjeskobu nižepotpisanog. Taj problem se sastoji u razlici između dana i noći. Radi jasnoće i razumljivosti napominjem da se dan (bez noći) dijeli u dva dijela. To jest prvi dio dana nižepotpisani proživljava u izvjesnom letargičnom snu a drugi dio dana u alergičnom polusnu. I od toga se otprilike sastoji dan nižepotpisanog. No dolaskom noći situacija se mijenja. Nižepotpisani se budi iz polusna i počinje svjesnom plovidbom kroz noć. Za to buđenje nižepotpisani se zahvaljuje gornjoj instituciji, to jest Akademiji znanosti i umjetnosti u Zagrebu.

Kada smo već kod zahvaljivanja, odmah napominjem da sam uopće za sve svima zahvalan. Uopće, čitav moj život se odvija u duhu zahvalnosti, jedne općenite i principijelne zahvalnosti, to više što nižepotpisani neprestano živi pod znakom tuđe milosti.

Putem milosti je došao na svijet i živi od tuđe milosti, naročito tuđe duhovne milosti.

Milost i zahvalnost, to su dva temeljna elementa, tako reći krvna elementa u proceduri življenja nižepotpisanog. Osjećaj zahvalnosti uostalom inspirirao je i ovu molbu.

Da srce nižepotpisanog nije ispunjeno zahvalnošću prema svemu a naročito prema gorezamoljenoj instituciji, osjećalo bi se osjetno pomanjkanje pravog morala i etike.

Ali zahvaljujući već i samoj činjenici što je divno osjećati zahvalnost u srcu, to jest zahvaljujući svi-

ma i svakome, nižepotpisani pod svojom moralnom odgovornošću izjavljuje da je nastupom noći spreman učiniti sve, jer noć donosi buđenje i svijest, a to nije dostojno pravog čovjeka. Čovjeku se smije dozvoliti najviše letargični polusan.

I, eto, zbog toga svog poroka, to jest što se uopće budim, osjećam dužnost upozoriti gorezamoljenu instituciju kao najpozvaniju za gušenje svih vrsta svijesti, na potrebu krajnje realnosti u ocjenjivanju sadašnje duhove situacije nižepotpisanog.

I nadalje, to jest u prvom redu, osjećam se krivim što me sistem samoposluživanja (self-service) više uzbuđuje nego, recimo, eksperimentalne eksplozije atomskih bombi (tj. nuklearne eksplozije).

Pitanje i važnost samoposluživanja od vitalne je važnosti za unutrašnju ravnotežu nižepotpisanog, pa si zbog toga nižepotpisani uzima slobodu da o tom predmetu obavijesti gorenavedenu instituciju u posebnom prilogu naknadno poslanom na uvid. No prije prelaženja na prave razloge koji su inspirirali na hrabrost nižepotpisanog u obraćanju direktnom molbom na gorenavedenu instituciju, molim gorenavedenu instituciju, to jest Jugoslavensku akademiju znanosti i umjetnosti u Zagrebu da javno proglasi putem radija i štampe kako je svaka mržnja među ljudima i narodima izlišna. Molim da se na tome inzistira, jer nižepotpisani osjeća potrebu za mirom.

Kada smo već kod mira, nižepotpisani napominje da dolaskom noći mira nestaje. Prema tome treba ukinuti noć. Noć nije za spavanje, noć treba ukinuti. Zbog toga treba dane proživljavati spavajući, to jest spavati radeći i spavajući raditi. Za sve ove dragocjene napomene nižepotpisani ima zahvaliti inspiraciji nastaloj postojanjem gorenavedene institucije.

Zbog vitalnog problema koji nastaje postojanjem razlike između dana i noći, to jest sna, polusna i buđenja, nižepotpisani moli (prije svega zahvaljuje) a onda još jedanput moli i još jedanput zahvaljuje što može predložiti slijedeće:

1. Predlažem da se Jugoslavenskoj akademiji znanosti i umjetnosti pruži mogućnost za preuzimanje cjelokupne duhovne i fizičke vlasti nad svim duhovnim i fizičkim sudbinama ljudi i životinja — posebno spominjem životinje zbog njihovog humanog odnosa prema ljudima.

2. Radi lakšeg sprovođenja u život gorenavedene akcije i preuzimanja tuđih sudbina, treba:

a) pozvati sve muškarce i žene između prve i zadnje godine života da gorenavedenoj instituciji podastru molbu za vraćanje identiteta.

b) Osnovati sabirne logore za prijem dezidentitiziranih sudbina.

Napomena: molbe su obavezne.

Forma molbe je određena zato da bi se i tim putem još jednom manifestirao pravi osjećaj zahvalnosti i milosti. Osjećaj straha još je ostao samo u romanima. U ljudskim dušama još jedino egzistira osjećaj duboke zahvalnosti i osjećaj veličine i dubine tuđe milosti.

Napomena: pod b) sabirni logori, to zvuči ružno, ali u biti plemenito. Pitanje sabirnih logora je jednostavno. Umjesto identiteta, ljudima se pruža mogućnost lagane i efektne razonode. Birana jela i pića, izbor ljubavnog partnera po instinktu. Razne društvene igre. Zajedničko posjećivanje muzeja i galerija. Masovno upražnjavanje religioznih osjećaja. Diskusije o budućnosti, naročito blistavoj budućnosti. Ljubav na prvi pogled. Fizički rad kao nagrada. Ograničeno spavanje. Upražnjavanje umjetničkih instinkata. Izleti u inozemstvo. Članstvo u pjevačkim društvima i bibliotekama. Jednom godišnje vožnja tramvajem. Posjet rođacima i obratno nije obavezan. Itd. Pitanje smrti se ne rješava jer ljudi bez identiteta ne umiru, jer nemaju razloga umirati. Jednom ili više puta godišnje održava se velika proslava Dana zahvalnosti i milosti. Taj dan se smatra danom odmora. Toga dana bi možda trebalo dozvoljavati i umiranje. No to je stvar za diskusiju. Toga dana se piše Jugoslavenskoj akademiji znanosti i umjetnosti i potvrđuje se vlastiti osjećaj zahvalnosti. Jedna od glavnih dužnosti dezidentificiranih osoba je pisanje molbi. Jedino dozvoljena duhovna terapija je pisanje molbi, što se proglašava znanošću i zbog toga nižepotpisani već sada moli da bi mogao Jugoslavenskoj akademiji znanosti i umjetnosti u Zagrebu odsada po nekoliko puta dnevno upućivati molbe.

Na primjer ujutro: Ja nižepotpisani molim da se smijem zahvaliti na činjenici da sam se danas probudio.

Ili: Ovaj čas se nižepotpisani sjetio da je svima zahvalan na svemu.

Ili: Jednostavno hvala!

Da bi se odmah prišlo tekućim zadacima, odmah u ovoj molbi predlažem slijedeći tekst za molbu kojom se moli oduzimanje identiteta. Na primjer: Ja nižepotpisani, zadnji put zakonski u vlasništvu svojega ja, molim gornji naslov, to jest Jugoslavensku akademiju znanosti i umjetnosti u Zagrebu da primi moju molbu koju iz duboke zahvalnosti predajem u svrhu oslobađanja od svog identiteta. Vraćam vam sve uz punu zahvalnost. Zbog lakšeg raspolaganja s mojom bivšom ličnošću, to jest tada već bez ličnosti, napominjem da su mi iz bivšeg života ostale neke sklonosti. Prije svega molim da me se ne vidi, i za svako tuđe opažanje spreman sam primiti egzemplarnu kaznu. Uopće već unaprijed se javljam kao primjer za kažnjavanje. Zahvalnost je moja osobina. U prijašnjem životu bio sam skroman. Mojim roditeljima za to zahvalite a mene kaznite. Plašljivo sam volio žene. To njima zahvalite a mene kaznite. Plašljivo sam se odavao bludu. U tom slučaju treba žene kažnjavati, a meni biti zahvalan, ne znam zapravo zašto, ali tako mi kazuje moj bivši instinkt. Povremeno sam se odavao poroku alkohola i pijančevanja. Time sam dovoljno kažnjen, i s puno ću zahvalnosti u logoru za dezidentitizirane držati predavanja u slavu integracije alkohola i bluda. Još jednom hvala na svemu. Vaš nižepotpisani.

Ukoliko ova moja molba za organiziranje dezidentificiranje upućena na adresu Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti ne bi naišla na povoljan prijem gg. akademika (u što ne vjerujem, jer je na temelju usmenih pregovora postignut načelni sporazum), ja nižepotpisani imam slijedeći prijedlog:

Radi boljeg sporazumijevanja predlažem da se novo uvedu feudalni odnosi. Mislim da se na liniji takvih odnosa mogu izazvati veoma srdačni odnosi i puno razumijevanje između institucije kao što je Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti u Zagrebu, s jedne strane, i ostalih duhovnih i intelektualnih i poluduhovnih i poluintelektualnih ustanova i radnika, s druge strane, a specijalno na liniji sporazumijevanja između osoba s identitetom i osoba koje su na temelju molbe oslobođene svog identiteta. U tom slučaju, feudalni odnosi značili bi daljnji doprinos humanizaciji današnje neuralgične situacije među ljudima. Nije progres uvijek ići samo naprijed i nije uvijek progres ići samo naprijed i nije samo progres ići uvijek naprijed. Progres je i ići progresivno natrag. Treba bez daljnijega dezavangardizirati ovaj današnji svijet. Stoga predlažem feudalne odnose na jednom višem, akademskom nivou tj. brutalnom nivou. To je alternativa u slučaju da zbog administrativnih po-

teškoća proces dezidentifikacije zaostane za tokom općeg razvoja, života i skupoće. Kao direktnu i neposrednu mjeru predlažem ukinuće i zabranu realiziranja projektiranih molbi zahvalnosti. Predlažem revoluciju u retroaktivnom smislu ili bolje reći revoluciju uzimanja pomoću sile vlastitog prava na dezidentifikaciju. Uostalom, predlažem da se ukine svaka mogućnost odašiljanja molbi svih vrsta od strane pojedinaca. Predlažem obrnuti slijed molbi: To jest da Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti pošalje molbu svim zainteresiranim, a prije svega nižepotpisanom u kojoj s puno zahvalnosti moli zainteresirane, a posebno nižepotpisanog, da bi postali članovi, u najmanju ruku dopisni članovi te cijenjene institucije. Uostalom, od sada bi samo institucije imale prava praviti molbe. Nižepotpisani predlaže da bi mu se svi putem različitih molbi zahvalili što ih usrećuje svojim postojanjem. To je naročito obavezno za institucije administrativnih, upravnih, intelektualnih i duhovnih profila. Dalje, da mu se ljudi obavezno pismeno zahvaljuju na ljubaznom pozdravu. Dalje, da recimo u kinu, a po mogućnosti i u kazalištima, naročito na opernim predstavama, službenici dotičnih ustanova, javno, neposredno poslije predstave, ali obavezno, pročitaju imena prisutnih i da im se zahvale na posjetu. Redovnim posjetiocima treba obavezno klesati imena na spomen-pločama redovnih posjetilaca. Dalje, da novine donasaju iz dana u dan poimenični popis tj. imena ljudi koji još žive, a ne onih koji su umrli. Kada netko nešto negdje kupi, prodavaonica bi trebala pismeno zahvaliti kupcu na učinjenom. Međutim, ukoliko ni to nije moguće, onda neka ostane sve kako je u očekivanju noći između 4. i 5. veljače 1962. Moj pasoš vrijedi do 14. veljače 1962.

Nižepotpisani

